

CINEMA

Debbie Reynolds posant sobre l'estrella que porta el seu nom al Passeig de la Fama de Hollywood. REUTERS

Debbie Reynolds, per sempre 'Cantant sota la pluja'

L'actriu mor només un dia després que la seva filla, Carrie Fisher

TONI VALL
BARCELONA

Amb només un dia de diferència. La filla, Carrie Fisher, i la mare, Debbie Reynolds, han abandonat aquest món tan sols separades per unes quantes hores. Reynolds va tenir temps d'emetre un comunicat de dol i de començar a preparar el funeral de la seva filla, però els efectes d'una embòlia sobtada van resultar devastadors i ahir la protagonista de *Cantant sota la pluja* (1952) va morir a Los Angeles.

Resulta revelador saber que els dos papers cinematogràfics que canviarien les seves vides els van arribar quan totes dues tenien tan sols vint anys. L'estrella de Reynolds va resplendir ben aviat amb força gràcies a la potència de la Metro Goldwyn Mayer, l'estudi que va ser decisiu durant la primera dècada de la seva carrera. El paper de la dolça Kathy, que desitja sortir de l'ombra i ser reconeguda com la gran cantant que és, a l'obra mestra de Stanley Donen i Gene Kelly, estarà per sempre vinculat a temes com el mític *Good morning*, alegre i optimista.

Va ser el punt de partida d'una tirallonga de papers de comèdia o musicals durant els hiperactius anys cinquanta i seixanta. No va esdevenir mai una estrella indiscutible però els directors la volien de protagonista de comèdies i musicals com *Tammy, la noia salvatge* (1957), *Aquest sentiment de felicitat* (1958), *Un mort recalçant* (1959), *Va començar amb un petó* (1959), *Els meus*

sis amors (1963) i *Molly Brown* (1964), que li va proporcionar l'única nominació a l'Oscar.

Va brillar enmig del repartiment coral i esplendorós de *La conquesta de l'Oest* (1962) i va mostrar dots de tragicomèdia a l'encantadora *Perduts a la gran ciutat* (1960), del sempre reivindicable Robert Mulligan. Durant els seus anys de frenesí laboral va treballar amb molts directors artesans considerats de segona fila, però també amb altres de la categoria de Blake Edwards, Vincente Minnelli, Charles Walters i John Ford.

A partir dels anys setanta la seva carrera, que transitava perillosament per camins fronterers amb l'encasellament, va enfilarse cap a la te-

levisió, i els treballs al cinema es van espaiar força. Va tenir un xou televisiu propi i va intervenir en sèries com *Vacaciones en el mar* i *Hotel*, a més d'intervencions episdòiques a *Perry Mason* i *Las chicas de oro*, entre d'altres. Li va costar mantenir l'estatus d'estrella i també portar bé les relacions amb la seva filla Carrie, de qui va estar distanciada durant una dècada –en dóna fe el film *Postals des de Hollywood* (1990), basat en el text autobiogràfic de Fisher– i els vaivens emocionals dels seus tres matrimonis. Mai es va retirar del tot i va deixar-nos encara papers importants a la divertidíssima *In & out* (1997) i a l'influent telefilm *Behind the candelabra* (2013). ■